



ALICE  
SCARLING

# *Lacrimosa*

REKVIEM PRO SASCHU

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

*Lacrimosa*



ALICE SCARLING

*Lacrimosa*  
REKVIEM PRO SASCHU

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Originální vydání Requiem pour Sascha: Lacrimosa  
Přeložil Martin Kratochvíl

V knize byly použity citáty z:

*The Number of the Beast* © **Iron Maiden, The Number of the Beast, EMI, 1982**

*Like Tears in Rain* © **Covenant, United States of Mind, Metropolis Records, 2000**

*Sympathy for the Devil* © **The Rolling Stones, Beggars Banquet, Decca/ABKCO, 1968**

© Editions Bragelonne, 2014

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est“

Translation © Martin Kratochvíl, 2016

© Nakladatelství BRÁNA, 2016

ISBN 978-80-7243-883-9

*Věnováno C., tobě vděčím za křídla.*

# Poděkování

Psaní románu je samotářská práce. Cesta ke psaní ne. Je to dlouhý, krušný a náročný proces, ale bylo by hloupé a domýšlivé myslet si, že na té pouti může být někdo sám. Během let člověk postupně roste, zlepšuje se, a nešlo by to bez skvělých lidí. Život mi dopřál takových potkat hodně, a kdybych měla dost místa, uvedla bych je všechny.

Pokusím se tedy o maximum možného.

Mé nejunpřímnější poděkování si především zaslouží:

Moje rodina.

Moji staří přátelé: Armand, Marina a Flora.

Ta, která ocenila moje rukopisy a povzbuzovala mě v době, kdy bylo potřeba hodně představitosti, aby v nich někdo viděl nějaký příslib: Claire Sanderson.

Potom, *last but not least*<sup>1</sup>, má fantastická vydavatelka (a mnohem víc): Hania Jalkh. Stejně jako moje druhá rodina v nakladatelství Bragelonne (vás je opravdu tolik, že se na tuhle stránku nemůžete vejít).

Jste výjimeční lidé a je mým velkým štěstím, že vás mám.

*Wýrd bið ful āraed.*<sup>2</sup>

---

1 V neposlední řadě (angl.)

2 Všechno řídí osud. The Wanderer (Poutník), anglosaský text přibližně z konce 10. století

*Lacrimosa dies illa,  
Qua resurget ex favilla  
Iudicandus homo reus.  
Huic ergo parce, Deus,  
Pie Jesu Domine,  
Dona eis requiem.*

*Slzavým dnem bude, Pane,  
o němž viník k Soudu vstane  
z hrobového svého lože!  
Tohoto pak šetři, Bože!  
Milý Pane Ježíši,  
dej jim odpočínutí!<sup>3</sup>*

Requiem, „Dies Irae“, sloka 18

---

<sup>3</sup> Dies Irae (latinsky „Den hněvu“) latinský hymnus ze třináctého století. Český překlad dle Schallerova Římského misálu.

# Kapitola 1

Hudba rozechvívá zdi. Škoda, že tady nehrají něco, co mám ráda, namísto toho mizerného dance-popu, který zaplavuje rádia. Ale nejsem tu, abych se bavila. Potřebuju prachy a v tomhle módním podniku na Champs-Élysées počet hejlů dostatečně nalitých, aby si ničeho nevšimli, na metr čtvereční vydatně převyšuje průměr. Zlatá mládeži, jak si vážím tvých napěchovaných peněženek!

Musela jsem se hodit do parády, abych přešla přes vyhazovače. Dokonce jsem si vyleštila svoje martensky s podpatky. A to už je co říct, když jsem se tak snažila. Takže doufám, že mi noc něco vynese.

Pozoruju gestikulující dav z VIP balkónu. Nechala jsem si osahávat zadek jedním ožralým hovadem, abych mohla využít relativního klidu tohoto vyhrazeného prostoru. Stálo to za to: je tady víc temných výklenků, kde se dá ukrýt, víc potenciální kořisti a míň lidí, kteří se o mě trou.

Nemám nic proti troše lidského kontaktu... při pogování. Jinak si ráda zachovávám svůj osobní prostor.

Moje loviště se mi zdá být ideální. Když narazím na dobrou kořist, vrátím se.



Dole na tanečním parketu se nějaká dvojice líbá a osahává. Mohlo by to být i milé, kdyby mi to ovšem nešlo tak na nervy.

Odvracím se, abych se soustředila na důvod svého příchodu.

Skupina studentů válejících se na pohovkách rozmístěných do kruhu kolem stolu pokrytého zpola vypitými koktejly. To ne, nejsou dost opilí a je jich příliš mnoho.

Jiný pár, který se právě objímá. Ach ne, opravuji, jsou v plné akci. Prostě třída. Ale každopádně nic pro mě.

Nějaký osamělý týpek ve výklenku se sklenkou v ruce. Pozoruje kroužek holek na tanečním parketu. Jackpot.

Přecpané noční podniky nabízejí anonymitu davu, podroušené hosty s kapsama plnými hotovosti a množství temných koutů, kde se dá schovat. Nevýhoda je, že lidé sem chodí jenom zřídka sami. Dokonce, i když jsou tady proto, aby někoho sbalili, přicházejí vždycky s přáteli. Ale přátelé taky odcházejí na záchody, nebo tancovat, nebo si vrznout.

Jdu zavrtět svojí minisukni před vybraným cílem a potom se stavím několik metrů dál k zábradlí.

Netrvá mu to ani minutu, a je u mě.

„Čekáš na někoho?“ ptá se mě přímo do ucha, aby si byl jistý, že ho slyším.

Otáčím se a ocitám se nalepená rovnou na něho.

Je to až příliš snadné.

Rychle ho zkoumám: ujde, ale můj typ to není. Na tom však nesejde, nejsem tady, abych si užívala.

Nabízím mu svůj nejkrásnější – falešný – úsměv a ševelím:

„Na tebe.“

Usmívá se na oplátku za tu odpověď.

Jak jenom můžou být chlapi tak blbí. Nebudu si na to stěžovat, ale vážně, kdybych se procházela s blikajícím nápisem „Pozor, past!“, nemohlo by to být očividnější. Copak nějaká duševně zdravá holka, když na někoho opravdu čeká, hned přeseďlá při pohledu na neznámého, který se na ni vytasí s nějakou banalitou?

Nicméně, jde o typ muže vyskytující se v nočních podnicích často: balič, který si je sám sebou natolik jistý, že si myslí, že všem ženám zvlhnou kalhotky, jakmile se kolem nich ochomýtně.

Podávám mu ruku a táhnu ho do prázdného výklenku.

Přitahuje si mě do náručí a pokládá se do sametového křesla.

Jeho ústa se setkávají s mými. V nitru se šklebím, ale tak ať. V životě je třeba umět pracovat s tím, co člověk má.

Cítím, jak pozvolna opouštím svoje tělo. Moje bytost, moje vědomí – moje duše? – přechází do chlapíkova těla.

Mám podivnou schopnost: můžu ovládnout kohokoli prostým kontaktem. Praktické.

Vyvaluje oči, a potom se najednou ocitám na jeho místě a vidím sama sebe, totiž vidím svoje tělo, které se sesouvá po křesle.

Moje tělo se ocitá v mdlobách, když přecházím do těla někoho jiného. Méně praktické.

Ale nemám čas se zabývat tímhle problémem: myšlenky, vzpomínky a pocity, všechno, co vytváří mého hostitele, mě přepadá jako tsunami. Nezdržuju se zkoumáním jeho totožnosti ani jeho drobných choulostivých tajemství: čím kratší dobu bude ovládnutí trvat, tím bude i menší riziko, že si něčeho všimne.

Vincent – to je jeho jméno – hledí chvíli s údivem na moje netečné tělo a potom si říká, že s tou nalitou roštěnkou je pořádná otrava.

Fajn. Těšilo mě. A to jsem pravděpodobně jediná osoba v tomhle podniku, která nemá ani kapku alkoholu v krvi.

Kroutí hlavou a říká si, že si půjde pro jinou sklenici a jinou holku. Tentokrát pro trochu střízlivější.

Moji hostitelé zůstávají zcela při vědomí, zatímco je mám v moci. Jenom už nemají kontrolu. Čím déle zůstávám, tím hůř to prožívají, takže se je zpravidla snažím moc netýrat a dělám takové věci, které by sami chtěli udělat: poškrábat se na nose, prohrábnout si rukou vlasy, zapálit si cigaretu...

Ale čím víc toho vypili, tím méně jsou schopní postřehnout, že mají poněkud neuspořádané pohyby.

Dříve než odvedu Vincenta pro nějakou skleničku, strkám mu ruku do kapsy a nechávám odtud nenápadně vypadnout jeho peněženku. Potom ho nechávám jednat, jak se mu zlíbí, aby se ode mě maximálně vzdálil předtím, než nabudu vědomí.

Jakmile jsem z dohledu své oběti, vracím se do těla. Abych někoho posedla, musím navázat fyzický kontakt, ale návrat je jednodušší: stačí mi vědět, kde se nachází moje tělo. a představit si ho. O vteřinu později jsem zase uvnitř.

Má mysl práskne, jako by byla z gumy, když se vrací na místo.

Zvedám peněženku ze země. Padesát euro v hotovosti. A modrá karta, jejíž kód znám díky svému vpádu do jeho myšlenek.

V duchu se usmívám a ukrývám svoji kořist, potom vracím peněženku na zem, tam, kam spadla, a mizím.

Není důvod se zdržovat: Vincent je teprve u své druhé sklenky. Jakmile se mu podaří objednat, všimne si, že už nemá peněženku, a vrátí se ji hledat.

A potom, večer sotva začíná: můžu určitě najít ještě několik takových příliš sebejistých baličů vhodných k oškubání.

## Kapitola 2

Když se probouzím, slunce už pořádně pere do mého okna. Totiž, já se neprobouzím. Řekněme, že se vynořuju. Pomalu. Tak dobrá, jsem troska.

Jakmile opadla horečka a adrenalin z lovu, když jsem se vrátila domů, zůstala mi už jenom únava.

Ten noční podnik se ukázal jako opravdu výnosné loviště a já jsem vstupovala do jednoho hostitele za druhým prakticky až do úsvitu a potom jsem šla využít všechny ty modré karty.

A navíc došlo k tomu incidentu s rozbitou lahví... Když do někoho vstoupím, vytvářím spojení tak hluboké, že sdílím se svým hostitelem všechno, co cítí. Radost, bolest, hlad, potřebu močit. Úplně všechno. Takže se většinou snažím, abych ho nepoškodila. Ale to není jen tak zvyknout si během několika vteřin na nějaké tělo úplně jiných rozměrů než je to vlastní; někdy se mi stává, že vrazím nohou do nábytku nebo loktem do kliky dveří. Včera jsem měla drobnou potíž se skleněnou lahví a rozřízla jsem ruku své poslední oběti. Výsledek – dnes ráno mám pořád ještě dojem, že bych si měla dát obvaz na neexistující řez ve své dlani.

Hlava mi začíná pracovat a mám z toho dojem, že se uvnitř armáda malých šotků rozhodla pustit do díla spočívajícího v zarážení sbiječek a obřích hřebů přímo do nejzranitelnějších částí mého mozku.

Vždycky mám druhý den po takové dobytvačné akci pekelnou kocovinu, i když jsem nic nepila. To je děs.

Není tady prostě žádné reklamační oddělení pro mimořádné schopnosti, kde bych si mohla stěžovat.

„Dobrý den. Mám schopnost posednout a ovládat lidi, ale to zahrnuje nepříjemné následky, tak mě napadlo, jestli byste mi to nemohli vyměnit za něco přijatelnějšího.“

„Počkejte, podívám se. Ano, jestli chcete, bez vedlejších účinků mám schopnost komunikovat s pelargóniemi.“

Chvilí uvažuji, že zůstanu v posteli, ale včera jsem se svalila na matraci tak, jak jsem byla. Potřeba se převléknout a osprchovat je proto opravdu naléhavá.

Příliš lidských kontaktů, příliš hostitelů, příliš všeho... Trochu jsem – jako už tolikrát – přetáhla strunu, myslím. Moc, kterou mi dává moje mimořádná schopnost, mě opájí, a když se jednou rozjedu, tak se těžko zastavuju. Přestupuju z jednoho těla do dalšího, až mám dojem, že se ve všech těch lidských myslích ztrácím.

Navzdory omezením a zdravé životosprávě, které mi ukládá můj dar, jsem narkomanka. Vychutnávám si svobodu nebýt už sama sebou, po několik vteřin, několik minut, několik hodin... Můžu zapomenout na to, čím jsem. Můžu zapomenout na svou minulost. Můžu zapomenout na všechno.

A hlavně, spánek, který následuje po takových duševních orgiích, je hluboký a bezesný.

Nespím nikdy dobře. Už léta. S výjimkou těch večerů, kdy vycházím ven, přecpávám se dojmy a vyčerpávám

se. Potom spím celou noc, vlastně dopoledne, vzhledem k hodině svého obvyklého návratu.

Ale za všechno se musí platit a noc hýření, kdy podlehnou své pravé přirozenosti a využívám svoji schopnost bez omezení, má za následek pořádnou migrénu a mizernou náladu, která přichází druhý den.

Svlékám se cestou do koupelny. Otevírám naplno kohoutek vany. Zapaluju si cigaretu a zatím si rozpouštím aspirin.

Kdybych šla za psychiatrem, určitě by mi vysvětlil, že můj obor je sebedestrukce. Vždycky najdu prostředek, jak se potrestat za to, co jsem udělala. Noční můry jsou nepochybně jiným projevem téhož problému.

Má vana je napuštěná. Vklouznu do ní a prostá skutečnost, že jsem natažená v teplé vodě, stačí k tomu, aby mi bylo líp. Vzdechám. Naštěstí nechodím za psychology ani psychiatry. Protože to jsou všechno blbosti. Daří se mi velmi dobře. Jsem jenom trochu... zvláštní.

Piju aspirin, který se konečně rozpustil, a vychutnávám příjemný pocit vody na své kůži. Když nakonec pomine ta nejhorší bolest hlavy, rychle se dostaví druhý efekt vyvolaný náročnou nocí: mám chuť na sex.

To je tak vždycky.

Nechápu proč, ale existuje nějaká podělaná souvislost mezi mojí schopností a sexem. Měla jsem tušit, že když mě vychovaly jeptišky, bude to mít následky.

Moje první zkušenost nebyla nejlepší.

Hm... to je eufemismus.

V té době jsem si myslela, že jsem normální. Sice traumatizovaná. Společensky vyřizená. Sirotek a bez střechy nad hlavou. Ale normální. Když můj tehdejší kluk – Jimmy, můj první – chtěl, abychom se spolu vyspali, zpanikařila jsem.

Totíž, když jsme začali, tak jsem byla svolná.

Byla jsem vychovaná v klášteře, takže jsem se v tom vůbec nevyznala. Mnohem míň než průměrná adolescentka. Ale podstatu věci jsem chápala.

Až na to, že uprostřed aktu jsem propadla panice. A tehdy se moje schopnost projevila. V jednu chvíli jsem byla ve svém těle, a vzápětí v těle Jimmyho. Nepamatuju si úplně na všechno, ale vzpomínám si na ten velmi zvláštní pocit, že mám penis. Že ho cítím zabořený do teplého těla...

Zkrátka nechápala jsem vůbec, co se děje, a potřebovala jsem několik hodin – několik úzkostných hodin – abych se vrátila do svého těla.

Potom jsem se rozhodla, že abstinence bude pro můj život to nejlepší. Až do dne, kdy jsem se naučila svoji moc dostatečně ovládat, abych se mohla libovolně přemísťovat, a kdy jsem objevila druhý, nečekaný efekt věci: téměř životní potřebu se s někým vyspat, jakmile se opět ocitnu ve svém těle.

Až na to, že v okamžiku orgasmu to vždycky přijde: dojde k přestupu. Nějakou dobu jsem se pokoušela naučit se tento efekt potlačovat, ale marně.

Nevím, jestli za to vděčím své pobožné výchově nebo jednoduše své schopnosti, ale už si tyhle otázky nekladu. Výsledek je takový: jsem odsouzená k frustraci a jediný způsob, který znám, jak si ulevit, je udělat si to sama.

Vsouvám ruku mezi svá stehna skoro automaticky. Jemně se laskám a snažím se zaplašit ze své mysli všechny zbytečné myšlenky, abych se mohla soustředit na své potěšení. Zrychlují pohyby, využívám svoji druhou ruku, moje tělo se napíná, moje srdce se zrychluje a... někdo klepe na dveře.

„Budeš už končit? Musím se chystat do rachoty.“



To je Nicolas, už dva týdny můj nedobrovolný společník. Mám chuť řvát zoufalstvím, ale to by už na věci nic nezměnilo: zničil všechno kouzlo.

Věnuju mu úsečné „no jó“ a lezu z vany.

Nicolas je kytarista skupiny, ve které zpívám. Nechal se vyhodit ze svého předchozího bytu, když druhý společník odešel bez zaplacení nájmu, a od té doby bydlí u mě. Bylo to nejlogičtější: jsem sama ve velkém bytě. Ale když jsme se o tom rozhodovali, nedomyslela jsem důsledky, které to bude mít pro moji intimitu.

Než jsem vešla do koupelny, nevzala jsem si s sebou žádné svršky a ty ze včerejška jsem nechala několik metrů ode dveří. Takže vycházím nahá. Mohla jsem se zahalit osuškou, ale popravdě řečeno, nechtělo se mi.

Měla jsem chuť Nicolase trochu štvát.

Mezi námi je to komplikované.

Není jenom můj kytarista. Je do mě zamilovaný ode dne našeho setkání a nikdy to neskrýval. Já moc nevím, jak dál. Mám ho ráda. Hodně. Ale myslím, že jiným způsobem než on.

Někdy vyhovím jeho návrhům, jindy ne. Dnešek bude den, kdy ne. Přerušil mě v kritický moment. Takže mám chuť dát mu pořádně pocítit, že si může akorát tak strčit péro za klobouk.

„Óch, ahoj,“ zdraví, když mě vidí vycházet, jak mě pánbůh stvořil.

„No jó, ahoj,“ mumlám.

Zastupuje mi cestu a tiskne mě ke zdi.

„Jestli chceš, můžeme být v koupelně spolu.“

Vyklouzávám mu a vracím se chodbou ke svému pokoji.

„Přijdeš pozdě do práce... a nemám chuť,“ říkám mu a potom bouchnu dveřmi.

Slyším ho, jak mi nadává do koket.

Navrhoval mi už tisíckrát „opravdový“ vztah, kdy bychom žili jako dvojice, měli pravidelný sex a drželi se v metru za ruce. Zkrátka všechno to, co mu nemůžu nabídnout.

Od té doby, co se nastěhoval, pokouší se náš vztah prohloubit. Musím uznat, že mít někoho, kdo není jenom záležitost jednoho večera, je spíš příjemné. Ale nemůžu ho už pustit dál do svého života.

Zatímco jsem se oblékala, stačil se Nicolas osprchovat. A když potom klepe na dveře mého pokoje, má s sebou kávu a cigarety.

„Usmíříme se?“ ptá se mě hned na prahu.

Dívám se do jeho velkých očí, lemovaných dlouhými řasami, a přikyvuju. Většinou nedokážu říct Nicolasovi „ne“. Ne když na mě dělá zamilované oči.

Nabízím mu místo vedle sebe na posteli. Sedá si, dává mi moji kávu, zapaluje nám dvě cigarety a podává mi tu moji.

Chvíli tak zůstáváme mlčky.

Líbí se mi na něm, že mi nikdy nevyčítá moji obtížně snesitelnou povahu. Pochopil, že udělal v koupelně chybu, určitě ještě pořád přemýšlí jakou, ale to mu nebrání v tom, aby přišel s omluvnými pozornostmi, a na nic se neptá.

Nemusím nic vysvětlovat, nemusím se ospravedlňovat. To je příjemné.

Nicolas o mé schopnosti neví. Nikdo o ní neví. Ve skutečnosti o mně neví skoro nic. Myslí si, že moji rodiče zemřeli při požáru a že byli dostatečně bohatí, abych mohla žít z dědictví po nich; to je pouze polopravda.

Neustále ho odháním ze strachu, aby mi nezačal vidět do karet. Svěřit se mu, to nepřichází v úvahu. Už toho mám na přiznávání trochu moc a bojím se jeho reakce, aby mě nepokládal za blázna nebo za příšeru. Nebo za obojí.

Ne, takhle je to lepší. A navíc, rozhodně bych nepředstavovala ideální přítelkyni, i kdyby byl schopný přijmout má tajemství. Pěstuju si sklon k sebedestrukci, připomněl by odborník na psychiku, kterého nevyhledávám.

„Zítra máme zkoušku. Hodí se ti to?“ (Vytrhuje mě z mých myšlenek.) „Damien mně říkal, že ho napadlo pár nových věcí, které by s námi chtěl vyzkoušet v *Redemption*.“

„Doufám, že to stojí za to. Tu písničku opravdu nemusím.“

Naše poslední nahrávka. Zpívala jsem to na všechny možné způsoby, ale něco mi na tom kousku nesedí. Možná slova. Julien a jeho pitomý nápady.

Obyčejně píšu texty já. Abych se zavděčila, přenechala jsem tu práci našemu basistovi a teď, vždycky když tu skladbu zkusíme, mám pocit, že se dávím. To je neuvěřitelné, že někdo může mít tolik talentu na psaní blbostí. Kdyby chtěl tak nevyslovitelný a nesouladný text vyplodit záměrně, nebylo by se mu to podařilo s takovou přesvědčivostí.

„Víš, že ať se děje cokoli, budeme ji muset hrát na příštím koncertu?“ ptá se Nicolas.

Přikyvuju netečně hlavou.

Julien s tím nepřestane, dokud ho doslova neukamenují shnilými rajčaty. A vzhledem k tomu, že dnes už na koncerty nikdo zeleninu nenosí, vypadá to bohužel na dlouho.

„Neodvažuju si vůbec představit ten masakr, až se vrhne na part bicích.“

Nicolas se dává do smíchu.

„Už vidím, jak se bude Damien tvářit.“

A potom napodobuje Damienův výraz a postoj.

Když přešel bláznivý smích, nastává mezi námi krátké ticho, skoro rozpačité. Nicolas se mi dívá přímo do očí a já

tuším, že by se mě chtěl zeptat na to, proč jsem měla před chvílí tak mizernou náladu.

Když se probudím, nejsem nikdy moc společenská, ale po noci strávené na lovu se moje nedobrá povaha dostává do těch nejohavnějších poloh.

Nicolas se na nic neptá, ale tíží ho to. Jakmile se mnou začal bydlet, zjistil, že mi není dobře. Od nocí, kdy se vracím příliš pozdě a probouzím se unavenější, než by bylo přiměřené dokonce i pro někoho, kdo celou noc probděl... až po ty ostatní večery, kdy mě přichází povzbudit, protože špatně spím, a nechává se pravidelně posílat k šípku... Chce se mi přiblížit, chce tady být pro mě. Ví to. A tak ráda bych to přijala, ale nemůžu.

„Nehrozilo ti zpoždění do práce?“ zeptala jsem se nakonec, abych ukončila ticho a jeho váhání.

Mrkne na svoje hodinky.

„Fakt. Do hajzlu!“

Sklání se, líbá mě zlehka na rty a uhání.

# Kapitola 3

Modrá. Červená. Červená. Zelená. Modrá. Červená-zelená, červená-zelená.

„*Night was black / was no use holding back / 'Cause I just had to see / was someone watching me,*“<sup>4</sup> huláká Damien.

Červená. Červená. Červená. Modrá-červená, modrá-červená.

Začíná se to komplikovat. Pokouším se sledovat rytmus a šklebím se, když Damien svým silným hlasem šplhá do vysokých tónů a zpívá... Ne, v tomto stadiu to už není jenom „falešné“, je to, jako když někdo topí kotě. Z disharmonických zvuků, které vydává, se mi ježí chlupy, ztrácím rytmus, vynechávám desítku not. A bác. Padá verdikt: zasahuje nás pokřik s pískotem a zhasí se světlo.

„Jste nuly,“ říká Julien s uštěpačným smíchem.

Nicolas se zvedá a natahuje ruce, abych mu podala paličky, zatímco Julien se mezi dvěma záchvaty smíchu zmocňuje mikrofonu.

Naším pravidlem, když hrajeme *Guitar Hero*, je zákaz používání těch nástrojů, které ovládáme. Výsledek, mám

---

4 „Noc byla černá a bylo zbytečné se bránit, protože jsem musel vidět to, že mě někdo sledoval“ Iron Maiden, *The Number Of The Beast*, vydáno 1982

nárok jenom na bicí – jako Nicolas – a z nějakého důvodu, který mi uniká, mi to opravdu nejde. Obě ruce levé. V sádře.

„Nic vám neuteče,“ říká Damien s úsměvem, zatímco se kluci vrhají na *The Number of the Beast*.

Dívám se na výsledkovou listinu. Třináct ku šesti. Právě nás válcují.

Když Julien deklamuje úvod písně, dávám nenápadně Damienovi znamení. Ukazuju mu výsledky a potom na něho mrknu: je čas přestat hrát podle pravidel.

Přesouvám se na okraj zorného pole mládenců. Od té doby, co jsem jednou znemožnila Nicolasovi hrát, když jsem mu hladila stehno, mám výslovný zákaz se jich dotýkat. Ale mám v záloze další triky. Nyně se protahuju a vystřikuju prsa dopředu. Předstírám, že se dívám do not, ale koutkem oka si všímám, jak se Nicolasův pohled přesouvá z partitury na obrazovce směrem ke mně. Přejíždím si jakoby nic jazykem přes rty. Víím, že to jsou ty pohyby, po kterých blázní. Hlavně, když si představuje, že je dělám, aniž bych si to uvědomovala.

Začíná přeskakovat noty.

Ale ne dost, aby se jim zhaslo světlo. Julien zná slova nazpaměť a ví, jak zabodovat, aniž by začal zpívat falešně ve snaze držet se polohy hlasu zpěváka Iron Maiden, pro něho příliš vysoké.

Tady budu muset vymyslet něco jiného, abych rozptýlila jeho pozornost a zabránila mu vyrovnat kopance, které dělá Nicolas.

Damien mi přichází na pomoc. Odchází do kuchyně a vrací se s plechovkami piva pro ně a s colou pro mě.

Nicolasovu plechovku pokládá uctivě vedle něho. Zato tu Julienovu otevírá a podává mu ji.

A ten velký chytrák sedá na lep, popadá plechovku během pauzy a ocitá se s pusou plnou piva, ve chvíli když má znovu pokračovat.

Hraju si s pramínkem vlasů a dělám, že si nevšímám, jak Nicolas pozoruje moje pohyby. Tři... dva... jedna...

Světlo na scéně se zháší.

Julien polkl svůj doušek piva a otáčí se na Damiena:

„Seš blbej, chlape?!“

„Ach, omlouvám se, chtěl jsem se jenom zavděčit,“ tvrdí dotčený s vážným výrazem.

Zatímco se ti dva pokoušejí určit, jestli je podle pravidel přinést pivo uprostřed hry, Nicolas odkládá svoje paličky a přichází k opěradlu pohovky, na kterou jsem se usadila. Vsouvá se mezi moje nohy, přitahuje si mě k sobě a přejíždí jazykem po mých rtech, jako jsem to dělala před chvílí.

Taju pod jeho něžnostmi, ovívím mu paže kolem pasu, abych si mohla přitisknout jeho trup na svá řadra, a on prohlubuje polibek a pohrává si jazykem s mými pootevřenými rty.

Potom je opouští, šplhá od mé čelisti k mému uchu a šeptá:

„To stojí za ztrátu bodu...“

Hryže mi lalůček a Julien vykřikuje:

„Běžte si s tím do pokoje!“

Damien se dává do smíchu.

Nicolasovi to ubírá trochu na jeho elánu, ale i tak se ode mě vzdaluje sotva o několik centimetrů.

„Podvodníci,“ mumlá Julien.

„Jakže?“ ozývám se dotčeným tónem a zvedám se.

Tím obviněním rozhodně nejsem uražená: jsme podvodníci. Ale nemůžu odolat výzvě.

„Náhlá smrt: každý si vezme svůj nástroj a ten, kdo bude mít skóre *perfect*, vyhrává.“

Damien si bere paličky a usazuje se u maličkých, plastových bicích. Vypadá ve srovnání s nimi jako obr. Jednou paličkou otáčí v prstech.

„Jakou písničku?“ ptá se Nicolas a navléká si popruh mojí kytary, kterou zdobí Union Jack.

„*One?*“

„Zase?“ křičí Julien.

„Máš jiný návrh?“ odsekávám.

„*Through the Fire and Flames.*“

Ozývají se projevy nesouhlasu ostatních.

„Té písničky už mám po krk,“ říká Nicolas.

„Schvaluji,“ prohlašuje Damien, jako kdybychom byli Kvórum dvanácti.

„Návrh zamítnut,“ uzavírám s úsměvem.

„*Take This Life,*“ říká hned vzápětí Julien, kterému se podařilo všechny předběhnout.

Tím nás dostal: abychom výběrem každé skladby nestrávili několik hodin, přijali jsme pravidlo, podle kterého se nesmí zamítnout dva návrhy jedné osoby po sobě.

Až na to, že v *Take This Life* je linie zpěvu neudržitelná, bicí a kytara jedna nepřehledná kaše, zatímco baskytara je spíš nenáročná.

Brbláme, nadáváme mu do podvodníků, ale pouštíme se do kousku podle jeho volby.

Nicolas a Damien vidí už od prvních vteřin, jak jim naděje na skóre *perfect* uniká, k velké radosti Julienu, který si poklidně sleduje svoji prostou basovou linku.

Daří se mi překonat první sloku a refrén, to je snadné.

Nicolas mě lechtá koncem své kytary na žebrech, aby mě rozesmál, a já zkazila noty.

Fakt to mrvím. Damien metá jednu plastovou paličku na Julienu, kterému se daří uhnout, aniž kazí notu, a vyplazuje



na něho jazyk. Damien vrhá svoji druhou paličku přesně do Julienovy ruky. A to je blbost.

Protože už Damien nemůže hrát, světlo na scéně zhasí a propadáme se do záchvatu bláznivého smíchu.

Julien se pokouší trucovat, ale moc mu to nejde, protože i jeho to pobavilo.

Bere z pohovky polštář a jako pomstu ho háže po Damienovi, který mu ho vzápětí vrací v rychlém protiútoky a převrací pivo na parkety.

Vrhá na mě kající pohled. Chytám první věc, která mi padla pod ruku – prázdnou krabičku od cigaret – a mrskám ji po něm. Zvrhává se to ve všeobecnou pranicí.

Nicolas mě chytá zezadu v pase. Na zlomek vteřiny mě napadá provést přestup: obranný reflex. Potom si uvědomuju, že to udělat nemůžu, takže jenom krotím zadkem na jeho poklopce. Reakce se rychle dostavuje a Nicolas mě pouští.

Usmívám se. Zbožňuju moc, kterou nad ním mám.

Chytá mě za ruku, otáčí si mě zepředu a tiskne se mi na ústa.

Tak to mezi námi končí pořád. To by jeden nevěřil.

Damien, který Julienovi právě cuchal vlasy, a držel ho při tom v zápasnickém chvatu zvaném páka, si nás všiml, zmírňuje útisk svojí oběti a hlásí:

„Dobrá, jde se, zítra musím jít brzo ráno makat.“

Jsem tak zaměstnaná stahováním oblečení z Nicolase, že ani neslyším klapnout dveře.

Stačí nám několik vteřin, abychom byli nazí, já vsedě na pohovce, Nicolas na kolenou přede mnou.

Jeho ruce a ústa jsou na mém těle všude současně, zatímco do mě bez váhání proniká. Drápu mu záda, hltám jeho ústa a vycházím vstříc každému jeho pohybu beder s nekontrolovatelnou zběsilostí.

Silně, rychle a bezuzdně. Právě takový sex mám ráda.

Naše sténání a náš prudký dech, to všechno splývá v jednu nepřehlednou změť neodlišitelných zvuků.

Nicolas se náhle napíná v prudkém polibku, který mi lehce hmoždí ret.

To je tak dobré. Kdyby to takhle mohlo vypadat vždycky.

Zůstáváme chvíli v objetí. On ve mně, propletení, naše ústa se zkoumají s větší něžností.

„Miluju tě,“ říká Nicolas hlasem ještě poznamenaným přerývaným dechem a hladí mi vlasy.

„Do hajzlu, neměli jsme gumu!“

Zbědovaně vstává.

Vím, je to ode mě hnusný, ale co ho to napadlo, vyznávat mi lásku v tak dokonalém okamžiku?

Podává mi ruku. Zvedám se bez jeho pomoci. Jdu přímo do koupelny a tam se zavírám.

Samo o sobě to není nic vážného.

Beru pilulky a vím, že Nicolas je čistý. A já taky. Na gumu nikdy nezapomínám. S výjimkou dnešního večera.

Možná mě rozhodilo právě to, že jsem na to zapoměla. Kromě toho, co řekl Nicolas. Neříkal to poprvé. Ale je to poprvé, co jsem měla chuť odpovědět „já taky“. A to si nemůžu dovolit.

Zůstávám v koupelně několik minut, abych se uklidnila.

„Potřebuješ něco?“ ptá se z chodby Nicolas. „Chceš, abych šel do lékárny?“

Proč jenom musí být tak milý? Bylo by pro mě mnohem snadnější držet se zpátky, kdyby tolik milý nebyl.

Protože neodpovídám, pokračuje:

„Víš, říkal jsem si, že bychom to možná mohli spolu vyzkoušet a přestat dělat tyhle blbosti jako... jako opravdový pár.“

Zakázané slovo.

„Nicolasi, prosím tě. Odejdi,“ mumlám.

Zabíjí mě, když mu to říkám. Víím, že mu ubližuju, ale to, co mi navrhuje, nemůžu přijmout.

Když přicházím na volné prostranství, nikdo tam není. Mládež, kterou někdy slyším ze své cely zpívat a bavit se, dnes večer venku není. Jsem zklamaná, ale teď, když už jsem riskovala a vytratila se, nechci ještě tak brzo nazpět.

Sestry jsou na mě hodné. Ale mám chuť i na něco jiného než se celý den modlit a pěstovat mrkev. Pozoruju hvězdy a vychutnávám vánek na své tváři. Má vůni svobody. Tak ráda bych opustila klášter. Ale Irina, moje adoptivní matka, je pevně odhodlaná vykonat vůli mojí matky biologické.

Nikdy jsem svoji pravou matku nepoznala. Nevím ani, jak vypadá. Nechala mě na schodech kláštera, když jsem byla ještě nemluvně, a na přiloženém lístku žádala sestry, aby mě ochránily před zevním světem.

Vzdychám.

Irinu mám moc ráda, ale ona chová příliš velkou úctu ke kusu papíru napsanému ženou, která mě opustila.

Padá hvězda, přeju si, abych byla osvobozená ze svého soukromého vězení.

Nevím, jak dlouho už tady takhle jsem, s nosem zvednutým k temnému nebi. Ale nakonec jsem nucená se vrátit. Nemám, kam bych šla. A kdybych pláchla, Irina by z toho měla smrt.

Když začíná foukat příliš silný vítr a svetr, který jsem si natáhla na svoje pyžamo, mě už nedokáže uchránit před chladem, rozhoduju se, že je čas na návrat, a slibuju si, že nejsem venku naposled. S trochou štěstí nějakého příštího večera narazím na skupinu pubertáků, kteří se tady scházejí a hrají na kytaru.

Přelézám zed' na místě, kde jsem se dostala ven. Dávám dobrý pozor, abych při seskoku nezmasakrovala tuřín.

Od hlavních vrat se náhle ozývá zvuk tříštícího se skla a vzápětí jakási exploze. Otáčím se směrem k zahradě a vidím, jak zdi kláštera olizují plameny. Nocí proráží výkřik. Řev, skoro nelidský, který mi drásá nitro.

Můj mozek nedokáže zpracovat to, co se právě děje.

Vidím, jak se sestra Marie vrhá ze vrat směrem k záhonům se zeleninou a je dostižena obrovským individuem obludného zevnějšku. Chytá ji za šiji a zvedá... Ona se zmítá, křičí, ale nic nezmuže, útočník je příliš silný. Kopance, které mu dává, se ho sotva dotýkají.

Skání se nad Mariino hrdlo. Ve hře světla a stínů vytvářené plameny, které se nyní plazí po obvodových zdech a pohlcují i zdi vnitřní, vidím krvelačný úsměv muže, jenž vzápětí přikládá ústa na Mariin krk. Ta slabě vykřikuje, jako kdyby už vzdávala boj.

Potom se muž zakusuje do své oběti. Protíná jí krční žílu jedním prudkým kousnutím a krev, která odtud prýští, mu cáká po obličejí. Marie sebou velmi rychle přestává házet. Už se v rukou útočníka nehýbe a ten se usmívá ještě víc, nos má zabořený do vlasů jeptišky, ústa přilepená na její kůži a tvář pokrytou její krví.

Když dopil, odhazuje Mariino tělo, jako kdyby vyhazoval obyčejnou hadrovou panenku. Nosní dírky se mu chvějí a otáčí hlavu mým směrem. Zkameněla jsem. Když se pustí ke mně, budu v pasti. Zabije mě. Vysaje mi krev, jako to udělal s Marií. Hrůza zrychluje rytmus mého srdce a já mám dojem, jako kdyby ho ten zvuk přitahoval. Ovšemže, to není racionální, myslet si, že je schopen postřehnout bití mého srdce ve všem tom rámusu, který pochází zevnitř z kláštera, a přesto vím ve svém nitru, v hloubi svých útrob, že mě slyší.

Ozývá se křik. Nějaký mužský hlas. Mariin vrah se obrací ke vratům, ale předtím vrhá poslední pohled do zahrady. Plameny ještě neprojasnily můj kout zahrady se zeleninou a ten je stále ponořený v temnotě.

Když přese mě přechází jeho pronikavý pohled, snažím se dýchat pomalu, nehlučně a nehýbat se.

„Už jdu,“ říká nakonec hrdelem hlasem.

Vidím, jak si před návratem olizuje rty. A především si všímám jeho špičáků abnormální délky.

Dlouhé vteřiny zůstávám bez hnutí. Nevím, co mám dělat. Slyším křik jeptišek. Slyším, jak je útočníci popichují a smějí se.

Chystám se vběhnout dovnitř, když mě někdo chytá v pase. Vykřikuju, ale můj výkřik rychle tlumí ruka přitisknutá na má ústa.

Otáčím se. Je to Irina.

Bere můj obličej do svých dlaní. A líbá mě na čelo.

„*Moja malenkaja Sascha*<sup>5</sup>, chvála bohu nic ti není,“ šeptá a přejíždí po mně svýma rukama, aby se ujistila, že nejsem zraněná. „Selhala jsem, jsem zoufalá.“

„O čem to mluvíš, Irino?“ ptám se a pokouším se ji uklidnit.

„Nemáme čas, dušinko, musíš odejít.“

„Pojď se mnou.“

Chlap, co zabil Marii, se vrací do zahrady a spolu s ním přicházejí dva další. Všichni tři jsou obrovští a děsiví. Světlo plamenů, které rozehrává jejich rysy, a krev pokrývající je od hlavy až k patě jenom zdůrazňují jejich nestvůrnost.

„Běž, *malenkaja*, já je zaměstnám.“

„Ne, ne, ne,“ šeptám, zatímco ona mě postrkuje ke zdi a míří k osvětlené části.

---

5 Moje malá Sascho (rus.)

Jestli odhalí její přítomnost, zemře.

Pokouším se ji zadržet, zabránit jí, aby se obětovala, ale marně. Její ruka vyklouzává z mojí a ona se vydává ke světlu.

Zabijáci si jí téměř okamžitě všímají a vrhají se na ni ve chvíli, kdy přelézám ohradní zeď.

Když moje nohy dopadají na druhé straně na zem, prořízne noc srdcervoucí výkřik. Je to výkřik Iriny, která se právě nechává pohltit zaživa.

A výkřik můj, když se probouzím.

Každou noc to je stejná noční můra. Každou noc, teď už sedm let. K výjimce dochází pouze tehdy, když se mi podaří opít se dostatečně svojí mocí.

Rozsvěcuju světlo a zvedám se na své posteli. Jsem zalitá potem a třesu se jako osika. Beru z nočního stolku krabičku cigaret a jednu si zapaluju. Potahuju poprvé a málem se dusím kouřem. Kašlu, potahuju znovu.

Nicolas klepe na dveře.

Chtěla bych předstírat spánek, ale vím, že mě slyšel křičet. Že mě slyší křičet každou noc.

Mumlám „ano“ a přitahuju si na sebe přikrývku.

Vchází, vypadá trochu zaraženě, sedá si vedle na postel a objímá mě. Věším se na něho, na jeho pevné tělo a jeho blízkost mě vrací do přítomnosti. Jsem v bezpečí. Jsem v úkrytu. Nemusím se ničeho bát.

Dýchám zhluboka. S hlavou na jeho hrudi, abych zahlala panický strach, který prostupuje moje nitro, i když jsem vzhůru.

Vím, že to není logické, bát se dál těch individuí. Už se jich nemusím obávat. Dovedu si poradit. Už jsem si to nejednou dokázala. A přesto, teď a tady uprostřed noci, po tom tak přesvědčivě realistickém snu, jsem opět vyděšená

holka, která utíká, aniž ví kam. Opouští svůj jediný domov, svoji jedinou rodinu.

„Mám dojem, že o tomhle tom taky nechceš mluvit,“ říká nakonec.

Po té záležitosti s gumou, jsme se už tak nějak udobřili. Řekla jsem mu, že jsem udělala, co je třeba, a věc je uzavřená.

Vrtím hlavou.

Nicolas neklade otázky. Nechává lidi, aby za ním přišli a řekli mu to, o co mají chuť se podělit. Já, která toho mám tolik co skrývat, tuhle vlastnost obzvlášť oceňuju. Ale vím, že se nespokojí věčně s tím, že mě může držet mlčky za ruku. Jednoho dne to už nevydrží. Zeptá se a já mu odmítnu odpovědět. Potom mě pustí k vodě.

Hladí mě něžně po vlasech, kolébá mě v náručí a šeptá povzbuzující slova. Chvíli tak zůstáváme.

Jeho ruce jsou k mému tělu laskavé. Má se mnou trpělivost.

Něžnost, kterou mi projevuje, je uklidňující, ale vím, že pokud se jí budu poddávat příliš dlouho, ztratím pevnou půdu pod nohama. Moje hradby se prolomí a já se zhrouťm, a jakmile jednou hráz povolí, nebude už nic, co by zadrželo proud mých slz.

To si nemůžu dovolit. Takže se nutím získat opět kontrolu nad situací.

Jako někdo, kdo klesá do hlubin oceánu, prudce vykopávám nohou, abych unikla utopení a vyplavala na povrch.

Zlehka se od Nicolase odtahuju a opouštím jeho tak konejšivé objetí.

Jednou rukou mě bere za bradu a přibližuje svůj obličej. Jemně se dotýká mých rtů svými. Jsou hebké, teplé. Jeho polibek mě znovu stahuje tam, kde nechci být, do temných

hlubin, ve kterých se budu topit. Tam, kde zábrany nejsou tak pevné, jak jsem myslela. Tam, kde hrozí, že to vzdám navždycky.

Vím, že když se vydám takovým směrem, nebude už nikdo, kdo by mě zachytil.

Ještě chvíli si užívám jeho přítomnost, jeho chuť, jeho vůni. Sytím se tím, abych si to mohla vybavit později, až odejde a já se ocitnu opět sama se svými démony. Potom ho jemně odstrkuju.

Na chvíli sklání hlavu a potom ke mně zvedá svoje překrásné hnědé oči. Je smutný. Smutný z toho, že mu dost nedůvěřuju, abych se s ním podělila o to, co mě trápí. Chce mi pomoci, a já si ho držím od těla.

„Chceš, abych zůstal s tebou?“

Ten večer po svém nastěhování, když mě slyšel křičet poprvé a přišel za mnou, vklouzl do mé postele, vzal mě do náručí, nechal mě vzlykat a já jsem usnula na jeho hrudi. Toho večera mi to udělalo dobře. Ale následující noci byla měra o to krutější. Jako kdyby se moje nevědomí rozhodlo, když se ukázalo, že jsem se s tím vyrovnala, mi toho naložit ještě víc.

Od té doby se snažím nespoléhat na Nicolase, pokud jde o poskytnutí posily, kterou potřebuju.

Vrtím znovu hlavou. Nemám sílu mluvit.

„Víš, kde mě najdeš, když bude třeba,“ říká zklamaně, líbá mě na čelo a zvedá se.

Dveře se zavírají s pochmurným cvaknutím.

Chtěla bych znovu usnout, ale moje myšlenky se nedokážou odpoutat od oné noci.

Potřebovala jsem čas, abych pochopila a přijala to, co se stalo. Dlouhé roky jsem byla přesvědčená, že si se mnou škaredě zahrála moje představivost.



První večer svého bloudění jsem dospěla k závěru, že sestry zmasakrovali upíři. Potom jsem se k té myšlence vrátila nejmíň tisíckrát.

Novinové titulky hlásaly: „Vražedný požár v klášteře“. Ani slovo o bezkrevných tělech nebo stopách kousanců. V době vyšetřování, které došlo k závěru, že se jednalo o tragickou nehodu, jsem byla jenom obyčejná pubertáčka, bez možnosti se o tom dozvědět víc. Potom policie věc uzavřela.

Já ne.

Zdravý rozum mi říkal, že upíři neexistují, že jsem si vymyslela špičáky toho individua a všechno to byl jenom můj přelud. Potom se ale zase v mé hlavě ozýval nesouhlasný a vytrvalý hlásek. A znovu jsem si v duchu promítala film té noci. Byli to upíři. Ano. Ne. Možná. Bláznila jsem z toho.

Až do večera, kdy jsem jednoho z nich potkala.

Upíra z masa a kostí.

Dlouho jsem neváhala a vyřídila jsem ho.

Ovládla jsem jeho tělo. Bylo to obtížnější než u lidí. Upíři mají jakousi přirozenou schopnost vzdorovat mojí moci. Zatímco obyčejný člověk je jako saloon s lítacími dveřmi, upír je jako banka vybavená pancéřovými vraty. Je to obtížnější, ale ne nemožné.

Vynutila jsem si přístup, zmocnila se jeho těla a zůstala jsem z toho úplně pať.

Přístup k jeho myšlenkám a vzpomínkám byl taky komplikovanější. Vzpomínky mých lidských hostitelů mě zaplaví jako obří vlna. Ty upíři musím sama hledat, a ne vždy dostanu to, co chci.

Přesto se mi podařilo v mysli svého prvního upíra získat ty informace, které jsem potřebovala: slunce ano, kůl v srdci ano, kříž/svěcená voda/česnek ne, a alergie na stříbro.

Nemusela jsem dlouho přemýšlet: slunce vycházelo až za několik hodin a stříbro jsem u sebe neměla, takže zbýval kůl. S nadlidskou silou, kterou mi propůjčil, jsem rozbila židli a její šprušli mu zarazila do srdce.

Zjistila jsem, že sebevražda není zrovna vhodná metoda k likvidaci upírů: při umírání zkusíte jako pes.

Každopádně se ale rozpadl v prach a já jsem po návratu do svého těla mohla říct: „Za Marii.“ Přesněji řečeno, kašlala jsem, plivala a sípala a potom se mi teprve podařilo ze sebe koktavě vypravit jméno první sestry.

Od té doby, pokaždé když potkám nějakého upíra, myslím při jeho zneškodňování na jednu z nich. Ale Irina mezi nimi nikdy není. Vyslovení jejího jména si nechávám na den, kdy najdu ty, kteří ji opravdu zabili.

Z praktičtějšího hlediska to znamená, že se teď potloukám s kůlem a injekčními stříkačkami naplněnými dusičnanem stříbrným, který si opatřuju ve fotolaboratořích. Když mu dám injekci, je upír v agónii, zatímco já cítím jenom malé píchnutí. A jakmile je netvor znehybněný, mám dost času vrátit se do svého těla a dorazit ho zásahem do srdce.

Bohužel, moje pátrání se už nějakou dobu nehýbe z místa. Upíři jsou nenápadní, nejsou ochotní udávat svoje kumpány a doposud se mi nepodařilo narazit na žádného, který by slyšel něco o masakru v klášteře.

Neztrácím naději. Vysávače krve objevuju pravidelně, aniž se musím namáhat je hledat. Stačí najít jednoho, který něco bude vědět... a přijde moje pomsta.

## Kapitola 4

Někdo klepe na dveře mého pokoje. Je to Nicolas, který se vrátil z práce.

„Nespalas?“ ptá se.

„Ne, ještě ne.“

Zapaluje si cigaretu a druhou mi podává.

Vidím na jeho očích, že dosáhl bodu, ze kterého už není návratu. Je to dva týdny, co mě pravidelně slýchá probouzet se každou noc s křikem, a dva týdny, co se omezuje na to, že mi přichází dát pusku a zeptat se, jestli je všechno v pořádku. Víím, že dnes večer se o tom pokusí dozvědět víc, stůj co stůj. A to nemůžu připustit.

„Přemýšlela jsem o nové věci,“ pokračuju a беру svoji kytaru jen tak bez zesilovače.

Trochu se narovnávám, pokládám cigaretu na popelník a začínám mu hrát první akordy.

Nicolas neklade otázky, ale víím, že nakonec by to téma vytáhl. Takže zavádím hovor jinam.

Poslouchá, jak hraju. Dívám se do jeho tmavých očí.

Zvýrazňuje si jejich hloubku černou linkou kajalové tužky. Zbožňuju jeho oči.

Když se dostávám ke druhému refrénu, začíná si prozpěvovat se mnou.

Obvykle kytarovou část skládá on a já přidávám zpěv. Pokud do toho ovšem nestrká nos Julien. Ale někdy si rádi prohodíme role.

V následující sloce si pobrukuje několik vět.

Dostávám se na konec své pracovní verze.

„To je prima. Zvláštní, ale moc se mně to líbí.“

„Měla jsem chuť k našemu repertoáru přidat nějakou baladu.“

Zháší svoji cigaretu a bere z mého stolu zápisník.

„Ještě jednou,“ říká mi.

Začínám opět hrát, on si čmárá noty a přitom se na mě občas usměje.

Rozptyluje mě, dělám botu přímo uprostřed refrénu. Směju se. On se směje se mnou.

Pouštím se do toho znovu. Začíná si prozpěvovat.

Slova o lásce.

„To nebude jen tak, spojit s našim obvyklým stylem text v tomto duchu,“ říkám mu.

„*Die, bitch, die!*“ zachrčí do toho growlem, zatímco se dostávám na konec refrénu.

„Nebo ne.“

Zase se smějeme.

Přehrávám skladbu několikrát, měníme pár akordů a zpíváme spolu.

Pro tyhle momenty mám Nicolase ráda. Být s ním je tak snadné. Tak přirozené. Jako kdyby byl mojí součástí. Tolik bych chtěla, aby to pochopil a přestal vyžadovat víc. Nemůže se spokojit s tím, co už máme?

Opět se dostávám na konec skladby. Zvedá se, bere mi kytaru z rukou, pokládá ji stranou, zdvihá mi bradu a váhavě mě líbá.

Ze způsobu, jakým se mě dotýká, cítím, že má strach, abych ho po nedávném fiasku neodmítla, i když jsem řekla, že o tom už nebudeme mluvit. Pokud jde o mě, já tyhle skrupule nemám. Vlastně se nic moc vážného nestalo. O tom jsem se pokoušela přesvědčit. A vzhledem k účinku, který na mě má jeho polibek, myslím, že jsem v tom byla procentokrát docela úspěšná. A bylo to přece tak fajn... Až do chvíle, kdy řekl ta zakázaná slova.

Vstávám a on mě bere do náruče. Tiskne mě k sobě, hladí mi záda a nepřestává mě líbat. Napřed nesměle a potom se stále větší prudkostí a vášní.

Nicolas je stejně vysoký jako já. Je to příjemné, když se líbáme vestoje, nemusím si vykrucovat krk, abych dosáhla na jeho rty.

Pokládám mu ruce na ramena a hladím jeho paže. Zajíždí mi rukama pod tričko, potom mi ho stahuje a líbá mě na krk. Pomalu sestupuje podél mé klíční kosti a pak se věnuje mému dekoltu. Sundávám z něho tričko, zatímco on mi rozepíná podprsenku. Odvádí mě k posteli, na kterou mě pokládá, a pak mě zbavuje sukně a stahuje silonky. Kleká si nade mě a noří svůj kouzelný pohled do mého. Odvracím oči a obdivuju jeho dokonale propracované prsní a břišní svaly.

Jsem si jistá, že kdyby hrál na scéně do půl těla svlečený, měli bychom větší úspěch...

Přejíždím rukama po jeho svalech, abych ho k sobě přitáhla, ale on se tomu nepoddává. Sklání hlavu, bere jeden prs do úst, jemně ho hryže a potom se vrhá na druhý. Zatímco se věnuje mým nadržům, rozepínám mu kalhoty. Zbožňuju ten pocit, když jeho jazyk přejíždí po mých prsech, a on to ví. Příjemně mi je dráždí a olizuje skoro až k extázi.

Výhoda stálého kluka je, že přesně ví, jak na to, aby mě přivedl k nepřičetnosti.

Osvobozuju jeho přirození z džínů i spodků a pak ho беру do ruky.

Laskám ho a při tom se ho pokouším přitáhnout k sobě.

Klouže jazykem dolů podél mého břicha a ustupuje, aby se uvolnil z mého sevření.

Potom chytá do zubů moje kalhotky a stahuje mi je podél stehen. Pozoruje mě zpod dlouhého pramene tmavých vlasů, který mu zakrývá část obličeje. Aniž mě spouští z očí, vrací se nahoru a jazykem mi přitom přejíždí po vnitřní straně stehna, kde sleduje obrysy trnů, které tam mám vytetované.

Nechala jsem si to udělat v osmnácti letech.

Spleť větviček pokrytých trny, která mi běží po celé vnitřní straně stehna a obtáčí se kolem mé nohy kousek nad kolenem. Všichni chlapi po tom šílí. Ta kresba vykukuje zpod mých sukní, ale směrem nahoru se ztrácí pod látkou, i když pro mě to původně symbolizuje něco jako „Nesahat!“. To znamená: „Pozor, píchám!“ a chlapi to zase chápou jako: „Vítejte!“. Kdo ví.

Nicolas stoupá podél trnů a nakonec klade ústa na mé pohlaví.

Pohyby jeho jazyka mě rozechvívají. Mám pocit, že všechna má nervová zakončení se probouzejí a vibrují v rytmu jeho laskání. Když cítím, že to je víc, než můžu snést, zhluboka se nadechuju a vjíždím mu rukama do vlasů, abych ho zastavila.

Zdvihá hlavu a dívá se na mě naléhavým pohledem.

„Prosím tě,“ vydechuju.

Vyhovuje mi a posouvá se vzhůru.

To patří k mnoha příčinám neshod mezi námi. Rád si dává načas, rád zkoumá, hraje si a rafinovaně dráždí. A já jsem asi s těch nemnoha žen, které nestojí o předeheru. Ne že bych ji neměla ráda, ale patří na seznam všech těch pro

mě zakázaných věcí... Můžu kontrolovat svoje reakce během penetrace, ale s ostatním je to složitější. Takže dávám přednost rychlé a prudké vášni. Tím spíš, že je potom jednodušší předstírat závěrečný ohňostroj než během poklidu dlouhého a unavujícího mazlení.

Obemkám ho rukama a nohama na zádech a pak nás přetáčím na posteli, abych se dostala nahoru. Beru z nočního stolku gumu. Potom ho do sebe pomalu zavádím.

Nasedám si na něho, a teď se musí zhluboka nadechnout on.

Zvolna se zvedám a klesám. Zavírá oči, vzdychá. Usmívám se. Strašně ráda pozoruju, jak na něho přichází orgasmus.

Ať ho má aspoň jeden z nás.

Dává mi ruce na zadek a hněte ho, aby mě přiměl zvolnit.

Nenechávám se zastavit. Chytám jeho ruce a znehybňuju mu je nad hlavou, přitom se shýbám a líbám ho. Pokouším se obnovit stav jeho mysli, ve kterém byl minule večer, kdy se mě zmocňoval s takovou prudkostí, ale pořádně se mi to nedaří. Cítím, že má chuť zvolnit, dát si na čas, pozorovat mé reakce.

Hryžu mu rty, nasávám jeho prudký dech a přitom zrychluju pohyb svých boků, až cítím, jak se napíná.

Když dosahuje orgasmu, sténám taky, ale není dost mimo, aby tomu věřil.

Nesmím nikdy podlehnout a ztratit sebekontrolu, když spím s nějakým klukem. To je příliš nebezpečné.

Nevýhody číslo dvě, tři a čtyři mé schopnosti: alkohol, drogy a sex vedou k tomu, že nad sebou ztrácím vládu a jsem nasátá první osobou v dosahu.

Zpočátku jsem se uvolňovala a stále jsem se ocitala v kůži svého milence a sledovala svoje bezvládné tělo, jako tehdy poprvé s Jimmym.

Může mi to trvat několik minut, než znovu ovládnou svoji schopnost a podaří se mi vrátit do svého těla. Několik nepříjemných minut, kdy mám přístup ke všem důvěrným pocitům svého momentálního kluka. A to nejsou právě věci, které bych si v takové pozici přála odhalovat.

Takže si po většinu času zachovávám kontrolu. Užívám si potěšení, ale ne orgasmu.

Někdy, když na něho mám opravdu velkou chuť, dovolím si slevit ze svých zásad a pokusím se to provést tak, aby přemístění netrvalo víc než několik vteřin. Ale když jsem začala s Nicolasem, věděla jsem hned, že si to nebudu moci nikdy dovolit. I kdyby přestup netrval déle než půl vteřiny, poznal by, že se děje něco divného, a já mu nechci vysvětlovat, jaká je pravda, ani netoužím odhalit jeho nejtemnější tajemství... nebo sílu jeho citů ke mně.

Z toho plyne, že s ním nikdy nesmím dosáhnout vrcholu. To je důvod, proč před ním někdy dávám přednost známostem na jednu noc, ačkoli stupeň důvěrnosti, který vzniká mezi námi, když spolu spíme, je na úplně jiné úrovni. Proto v tom taky pokračuju. Budiž, přijdu o velké finále, ale to, co chci zažít s ním, je právě všechno to ostatní.

Ale čím víc mě zná, tím je to komplikovanější. Ví, že něco neklape, a je z toho nešťastný. Naše milování ztrácí smysl a jsem nešťastná taky. Je to bludný kruh.

Zvedám se. Chytá mě za ruku.

„Sascho...“

Nicolas neklade otázky. Neptá se, pokud nechce slyšet odpověď.

Pouští mě. Nechává mě odejít. Se vším tím nevyřčeným mezi námi.

Když jsem u dveří, chytá mě znovu. Objímá mě a hladí moje ještě nahé tělo.



„Sascho,“ šeptá. „Mluv se mnou, holčičko.“

Líbá mě na tvář. Šeptá mi do ucha něžná slova.

Chvilí váhám. Mám takovou chuť zůstat v jeho náručí. Takovou chuť schoulit se na jeho hrud' a na okamžik si představit, na okamžik uvěřit, že jsem křehká dívka, kterou je možné hýčkat a ochraňovat. Která potřebuje být ochraňovaná...

„Prosím tě, holčičko. Víš, že mně můžeš říct všechno.“

Odstrkávám ho.

Jsem nestvůra. Nestvůra, která se zmocňuje těl lidí kolem sebe. Nestvůra, která nad sebou ztrácí kontrolu v tom nejnevhodnějším okamžiku. Nestvůra, která byla neschopná zachránit svoji rodinu, když ji masakrovali upíři. Nepotřebuju ochranu. Bylo by třeba chránit lidi přede mnou...

*Nechci ti to udělat, Nicolasi. Jsi můj přítel, mám tě ráda.  
Nesmíš se to nikdy dozvědět.*

Pokouší se mě zadržet.

Odstrkávám ho trochu silněji.

„Nech to být, Nicolasi, prosím tě.“

Odcházím.

Vím, že mu ubližuju. Ale kdybych mu všechno řekla, bylo by to horší. Nesmí se to nikdy dozvědět.

## Kapitola 5

Když přicházím do zkušebny, atmosféra je mrazivá. Jediný Julien věnuje pozornost mému příchodu.

„Ahoj Sascho!“ povídá vesele.

„Ahoj.“

Moje odpověď je mnohem chladnější, než jsem počítala. Nemám žádný důvod být na Julienu naštvaná, ale dobře vidím, že Nicolas a Damien se proti mně spojili.

Nicolas si ladí kytaru a ignoruje mě.

Damienovi nestačí mě jenom ignorovat, okázale mnou pohrdá: právě si balí jointa. Ví dobře, že z kouře je mi špatně. Přesněji řečeno stejně jako po alkoholu z něho ztrácím sebekontrolu, takže jsem řekla klukům, že je mi z toho na zvracení. Damien to většinou respektuje, ale ne dnes. Chce mě nechat zaplatit za svého kamaráda.

Jsem si jistá, že se už předtím viděli a že o mně mluvili. Že to probrali na všechny způsoby, zprava i zleva. Hlavně zleva.

Damien je takový náš starší bratr. V dobrém i špatném slova smyslu. Stará se o nás, řeší problémy, dělá všechno, co je třeba, a tím pádem si myslí, že mu to dává právo do všeho se míchat a dirigovat naše životy.

Dobrá, když si chtějí hrát na blbce, můžu si hrát taky.

Damien si zapaluje svůj joint a kouř zaplavuje místnost. Je to jenom docela maličké množství látky, které proniká do mých plic. Není důvod z toho dělat drama. Přesto už cítím, jak se moje mysl odděluje od těla.

Sedám si a zhluboka dýchám.

„Ach, Sascho, jak je?“ slyším, jak se Julien ptá.

Cítím, že se ke mně přibližuje. Jestli ho nechám, bude mi dávat ruku na rameno. Jsem jenom v tílku. To není dobrý. To není dobrý. Panikařím.

Nutím se dýchat klidně a zvedám hlavu.

„Hm... no ano,“ mumlám mezi sevřenými zuby.

Julienovi dochází, jaká je příčina problému, a obrací se na Damiena.

„Seš na hlavu, chlape. Dobře víš, že Sascha nesnáší smrad z trávy. Podívej, co to s ní dělá.“

Koutkem oka vidím, jak Julien bere Damienovi joint a drtí ho o zem. Potom se vrací ke mně.

„Pojď, jdeme chvilku na vzduch,“ říká a vypadá, že mi chce pomáhat vstávat.

Jestli se mě dotkne, je to v tahu.

Zvedám se dřív, než mě stačil vzít za ruku. Jdu s ním ven.

Čerstvý vzduch mi dělá dobře. Měla jsem vypadnout hned, ale chtěla jsem ukázat svoji hrdost a neustupovat pitomostem těch druhých dvou. Byla jsem kousek od katastrofy.

Julien mě bere za rameno. Dělá to pořád. Je hmatový typ. Obvykle mi to nevadí. Obvykle.

Obracím na něho pohled.

„Díky,“ mumlám.

„Buď v klidu!“ říká mi. „Nevím, co ho to popadlo.“

Potrásám hlavou. Já ano.

Chvilku jsme venku. Mlčky.

Julien je Damienův pravý opak. Tenhle druh historek po něm steče jako voda po peří kačeny. Nevím, jestli je úplně slepý, nebo na to kašle. V obou případech jsem mu za to vděčná. Nevidí nic, nechápe nic z toho, co se odehrává v našich vztazích, ale je tady. Ví, že někdy jsou dvě minuty mlčení prospěšnější než deset minut keců.

Kouřím cigaretu. Je s podivem, že nikotin nemá vliv na moji schopnost.

Když zamačkávám svůj vajgl, Julien se vrací beze slova dovnitř. Jdu za ním.

Nicolas a Damien dokončili svoje přípravy.

Beru si mikrofon.

„Jdeme na to?“ ptám se.

Damien udává tempo. Začínáme hrát.

Kazíme to desetkrát v první skladbě. Já začínám zpívat příliš brzo nebo příliš pozdě, Nicolas není v rytmu, Damien dělá blbosti.

Když při jedenáctém opakování dokonce ani nezačínáme všichni společně, Julien toho nechává.

„Dobrá, kluci, nevím, kde je problém, ale jestli máme hrát takhle, nestojí to za námahu.“

„Zeptej se Saschi,“ prohodí Nicolas.

„Běž někam, to nejsem já, kdo se tváří, že neexistujete!“

„Mám jít někam, podívejme, dobrý nápad, Miss Fri...“

Damien ho přerušuje, ještě než mohl dokončit svůj hloupý vtip, a táhne mě beze slova ven.

„Co máš za problém?“ uhodí na mě, v okamžiku, kdy se zavírají dveře.

Čekala jsem, že se bude pokoušet řešit naše problémy. To dělá vždycky. Až na to, že obvykle nevypadá tak zuřivě jako teď. Zapaluju si cigaretu a zvedám k němu oči.

Nedokážu snést jeho pohled. Nikdy bych byla nemyslela, že Damien může vypadat zle, je tomu ale tak. A to mi nahání strach. Mně, která jsem se pokládala za všechno možné, jen ne za strašpytla.

„Tyhle postelový záležitosti ve skupině nikdy nedělají dobrotu,“ pokračuje, když nic neříkám. „Z toho je vždycky jenom bordel.“

„Řekni to Nicolasovi.“

„Tomu jsem to už řekl. A tobě řeknu to samý: buďto si vyřešíte svoje problémy jednou provždy, nebo spolu přestanete spát.“

Jeho výraz se trochu zmírňuje. Spouštím se podél zdi, abych si mohla sednout, a zvedám k němu hlavu s pohledem, který vyjadřuje to, co mu říkám vždycky: Já za to nemůžu.

Vzdychá a chvíli mě pozoruje.

„Až doteď jsem to nechal být, ale tato skupina váš chorobný vztah nepřežije. Víím, že patříš k holkám, co si libují v komplikacích. Můžeš být středem pozornosti, a to tě dráždí, ale jestli se nechceš s Nicolasem nějak porovnat a spokojit se s ním, jasně mu to řekni a dej mu pokoj.“

Přemýšlím, co mu mohl Nicolas navykládat, když se mnou Damien, většinou milý a uvážlivý, mluví takhle. Problémy už mezi námi byly a Damien se do toho pokaždé zapletl, ale ještě nikdy se nepostavil na něčí stranu.

„Ale co tě dneska bodlo?“

„Co mě bodlo? Už příliš dlouho tě pozoruju, jak mu lámeš srdce, a jestli seš v tom, tak to je ta poslední kapka, aby pohár přetekl.“

Vyvaluju oči. Ale o čem to tady mluví? Mám dojem, že jsem ve čtvrté dimenzi.

„V tom?“ opakuju ohromeně.

„Nicolas mi řekl o té gumě.“